

Πολλοί από εμάς έχουν ξεχάσει την 'χαρά του να προσφέρεις'. Μπαίνοντας στο αέναο 'κυνήγι' των επιθυμιών, στοχεύοντας περισσότερο – συνειδητά ή ασυνείδητα – στο έχειν παρά στο είναι, ξεχάσαμε πως για να λάβουμε πρέπει να δώσουμε, για να αγαπηθούμε πρέπει να αγαπήσουμε, κλπ... Ακόμα κι όταν μας προσφέρουν ένα δώρο, πολλοί από εμάς δεν αισθανόμαστε απολύτως τίποτα! Η χαρά της προσφοράς έχει χαθεί και γι' αυτόν που προσφέρει και γι' αυτόν που λαμβάνει. Είναι καιρός όμως να την αναζητήσουμε και πάλι, αυτή την φορά σταθερά και συνειδητά, ξεκινώντας από εμάς τους ίδιους. Δεν ζούμε ο καθένας... στον πλανήτη του, ζούμε όλοι μαζί.

Κάποιος λόγος πρέπει να υπάρχει γι' αυτό, κι αν δεν μπορούμε να βρούμε κάποιους λόγους 'άξιους' της όποιας πνευματικότητάς μας, ας σταθούμε στον πιο, ίσως, απλό κι ανθρώπινο: το Μοίρασμα. Εάν δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να μοιράσουμε και να μοιραστούμε την χαρά και την λύπη μας, τις ιδέες και τα οράματά μας κλπ..., πώς μπορούμε να ισχυριζόμαστε πως έχουμε δημιουργηθεί για την ευτυχία;

Προσφέροντας από καρδιάς στον άλλον αυτό που έχουμε κι αυτό που είμαστε, προσφέροντας από καρδιάς στον άλλον αυτό που θα τον κάνει να αισθανθεί ότι υπάρχει κάποιος που ενδιαφέρεται γι' αυτόν, που νοιάζεται για την ευτυχία του και βοηθά ενεργά στις όποιες δύσκολες στιγμές του, δεν κάνουμε τίποτε άλλο από το να επιτρέπουμε στην αγάπη να κυκλοφορεί ενεργά μέσα στη ζωή μας. Βλέπουμε, άραγε, καλύτερη προοπτική για το παρόν και το μέλλον μας;